

VECKOBLADET

Nr 3 webbform

110128

Pressmeddelande Sveriges Radio

Mer om politik i P1 senare i vinter:

30 januari startar en dokumentärserie i fem delar om det politiska spelet kring lokalvalet i Fagersta. Söndagar 15.03.

Alla dessa timmar med inspelade intervjuer - oron sprider sig; va sa vi egentligen?!

Det finns säkert 100 timmar inspelade där reportarna har specialbevakat några av oss lokalpolitiker men också pratat med folk på stan etc. Huga. Nåväl för den lokalpolitiskt intresserade kan det kanske likväl vara av intresse att höra på programmen.

Stig Henriksson

Expo-föreläsning om SD och flyktingpolitiken

De främlingsfientliga och flyktingpolitiken är ämnet för en föreläsning i Demokratisk Vänsters regi tisdagen den 1 februari kl 19.

Frida Johansson Metso från Tidskriften Expo talar och leder en diskussion i ABF-lokalen, Trollebergsvägen 7 (ingång från Gasverksgatan).

Kulturtips

De stränga anteckningarna

En tvärkonstnärlig scenkonstinstallation. Teatr Weimar på Inter Arts Center 21 - 30 januari.

Fre 28 jan kl. 20:00. [Läs mer](#)

Jekyll & Hyde - Malmö Opera

På Lunds Stadsteater torsdag 27 januari kl 19 och fredag 28 januari kl 19. [Läs mer](#)

Stures Dansorkester (SE) LIVE

På Babel 28 januari kl 20. [Läs mer](#)

Sunset over Malmö Boulevard

På Bastionen den 28 och 29 januari kl 19.00. [Läs mer](#)

JONAS KNUTSSON KVARTETT

På Victoriateatern 29 januari kl 19.30.

[Läs mer](#)

Werup & Lundgren

På Palladium 29 januari kl 18.00. [Läs mer](#)

Kinesiskt nyår

På Palladium 1 feb kl 19.00. [Läs mer](#)

Glasser (US) LIVE

På Babel 2 februari kl 19. [Läs mer](#)

Biograf Spegeln - KING LEAR

National Theatre, livesänding på Spegeln, torsdag 3 februari kl 20. [Läs mer](#)

Stanza 3/2

Årets första Stanza bjuder på vinterns mest hyllade dansk, Jeppe Brixvold, nyskapade författarduon Pär Thörn & Peder Alexis Olsson samt poeterna Martin Högström och Beata Berggren. På Inkonst torsdag 3 februari kl 20. [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Spår österut

Idag rapporterade tidningar och radio om läkaren Kristina Jakobssons undersökning av långpendlare, som visade att deras långa faktiska arbetsdagar skapar både fysiska och psykiska hälsoproblem. Något nytt är inte detta, saken har sen länge påpekats av feministiska forskare. Den går emellertid på tvärs av en bred tendens inom samhällsplaneringen: den om regionförstoring, om geografiskt vidgade arbetsmarknader. Fenomenet regionförstoring är väl belagt med lokal statistik men det räcker med att studera de tidiga morgontågen från Lund till orter som Kristianstad, Älmhult (Ikea) eller Ängelholm, eller naturligtvis Köpenhamn. Det bejakas i regel av kommunalpolitiker som ser den lokala arbetsmarknaden krympa men hoppas att långpendling ska hålla folkmängden uppe.

Simrisbanan

Ett uttryck för detta är kampanjen och nätverket för en återuppbyggnad av Simrisbanan, det vill säga järnvägen Malmö – Staffanstorp – Dalby – Sjöbo – Tomelilla – Simrishamn, som till största delen miste sin persontrafik 1970 och är uppriven mellan Tomelilla och Staffanstorp.

Bakom kampanjen står alla partier i Region Skåne och alla kommuner på sträckan.

Banan hade för sin tid god standard med restider som bäst på en timme och 29 minuter – den klassiska ”Bornholmspilen”. Men nu är målet högre satt. Sträckan ska avverkas på mindre än 60 minuter – en psykologisk gräns för den som står i begrepp att bosätta sej på distans från jobbet.

Det får en rad konsekvenser. Banan måste byggas med relativt hög linjestandard, framför allt när det gäller kurvorna, vilket drar upp kostnaden. Och tågen får inte stanna för ofta. Det betyder bland annat att de inte kan göra det i det gamla stationssamhället Björnstorp, en ort med behagliga omgivningar som Lunds planerare vill bygga ut – men det förutsätter förstås tågstopp.

Man kan grunna över ekonomin. Simrishamn har redan nu hyfsad trafik med ett tåg i timmen via Ystad till Malmö, en resa som tar 1.34 (omvägen förklarar tidsåtgången). Tågen till Ystad måste rimligen finnas kvar. Har Skånetrafiken råd med så tät trafik till en så liten ort, som det blir när tågen ska gå varje halvtimme på Simrisbanan?

Det tycker man nog inte på Trafikverket som tänker sej utbyggnaden i etapper och där den första, Malmö–Dalby, kommer först efter år 2022.

Tid för eftertanke

För en gångs skulle kan man uppskatta att den borgerliga regeringen är så negativ till järnvägar. Får den sitta kvar (vilket vi naturligtvis inte ska hoppas av många andra skäl som inte minst har med järnvägen att göra) finns det gott om tid att ändra politiken, som förmodligen inte är särskilt genomtänkt utan bygger på grumliga tycka-synd-känslor inför avfolkningsbygden Österlen. Ett hälsotecken är att Miljöpartiets Skånedistrikt har förklarat att en ny järnväg till Kristianstad via Hörby (”diagonalen”) är viktigare.

Det må verka förvånande att tågvaner går emot en (åter)utbyggnad av järnvägsnätet. Men så länge vi lever i knapphetens rike måste vi kunna prioritera, och då är det inte rimligt att lägga två miljarder på ett spår i tassemarkerna mellan Sjöbo och Tomelilla.

Järnväg till Sjöbo är däremot rimligt. Därifrån är pendlingstiderna till Malmö och Lund överkomliga. En sådan bana kan byggas med något lägre hastighetsstandard, blir därmed billigare och kan förverkligas fortare. Och den kan ges fler hållplatser, till exempel i Björnstorp.

Feltänkande nr 2

Simrisbanan siktar alltså mot Malmö, inte mot Lund, vilket är ett dåligt men svårubbligt arv från 1890-talet. Planerarnas tanke är att resenärer från öster ska stiga av i Dalby och byta till spårvagn. Därmed är vi inne på ett annat feltänkande.

Spårvägen till Dalby har länge varit en hörnsten i kommunens bebyggelseplanering. Den är som bekant förberedd genom en bussgata från sjukhuset till Sandbyvägen. Först ska visserligen grenen till Maxlab och ESS byggas men sen ska linjen förlängas utmed den nya bebyggelsen i Norränga, det vill säga yttersta Linero. Förr fanns planer på ett slags bandstad längs sträckan men de skrotade.

Jag ser två betydande nackdelar med upplägget:

- 1) Det är inte populärt att behöva byta fordon.
- 2) Spårvägslinjen täcker bara en mindre del av Lund. Gymnasister är en stor pendlargrupp men linjen missar tre av de stora kommunala gymnasierna. Det betyder att det blir svårt att väsentligt dra ner på busstrafiken som går raka vägen, vilket skulle behövas för att reducera de totala kostnaderna.

Ett bättre alternativ

Det är svårt att fatta beslut om så tunga investeringar som spårdragningar. Vi får som sagt fortfarande äta upp 1890-talets misstag. Ändå måste det byggas, och här är mitt förslag:

- 1) Förläng ESS-linjen till Södra Sandby! Det lokala resandeunderlaget där är lika stort som i

Dalby. Därmed får också Lundaborna en trevlig förbindelse till Kungsmarkens fritidsområde. Avstå tills vidare från linjen Lund–Dalby.

2) Enligt planerna ska spårvägen i nästa etapp byggas ut från Lund till Staffanstorp. Det är ett sunt förslag för också mellan de orterna är pendlingen stor. Sträckan är kortare än till Dalby så bygget blir billigare. Spåret ligger redan till Tetra Pak. Låt resenärerna till Lund vika av där.

3) Men låt dem slippa byta! Persontrafikera linjen Sjöbo–Malmö med spårvagnar som kan skiljas åt just i Staffanstorp. Godstrafik Malmö – Staffanstorp är ändå möjlig. Sådana kombinationer är beprövade ute på kontinenten.

Byt!

Det är svårt att bryta inkörda tankebanor men det går. Det viktigaste är att tänka om och inse att det inte är rimligt att bygga ett samhälle på faktiska arbetsdagar som närmar sej elva–tolv timmar i längd. Om alternativet är att befolkningen på bland annat Österlen måste krympa så låt det ske. Det är hur som helst orter som bara erbjuder en begränsad livskvalitet.

Och när vi har bytt tänkande är det hög tid att byta regering, till en som kan bygga upp det spårbaserade transportsystem som är en del av förutsättningarna för att ska klara klimatets utmaningar.

Gunnar Sandin

Scoop med frågetecken

Det finns en hel del märkligheter i de senaste dagarnas avslöjanden kring förhandlingarna i Israel-Palestina-konflikten. Spelar DN rollen av duktig idiot?

Läckorna uppfattas som komprometterande för den Palestinska myndigheten på Västbanken och offentliggörs genom en samordnad publicering av engelska Guardian, nyhetsbyrå Al-Jazira i Qatar och Dagens Nyheter.

Som läsare får man uppfattningen dokumenten kommer från Wikileaks, men det är i högsta grad oklart. Guardian uppger att dokumenten kommer från den arabiska nyhetsbyrå Al-Jazira. Al-Jazira nämner inte Wikileaks, utan att skriver utan närmare precisering av källan att man kommit över 1600 dokument från tio års förhandlingar mellan Israel och Palestina.

Dagens Nyheter säger däremot att man som första tidning har fått ta del av dokument från januari 2010 som Wikileaks kommit över, och som skickats från amerikanska ambassaden i Tel Aviv till Washington.

Tidningen Journalisten skriver att de 1600 dokument som är underlag för artiklarna kommer från Al-Jazira och inte ifrån Wikileaks.

Al-Jazira stöder Hamas

Det hade kanske inte spelat så stor roll, om det inte varit så att Al-Jazira stöder Hamas i den pågående interna konflikten mellan Palestinska myndigheten i Ramallah och Hamas. Endast den Palestinska myndigheten erkänns av USA och Israel som förhandlingsmotpart.

Det är bara i förbigående som konflikten mellan Hamas och den Palestinska myndigheten skymtar i den svenska medierapporteringen av "The Palestine Papers".

Och det framgår inte heller att avslöjandena görs vid en kritisk tidpunkt för den Palestinska myndigheten. I några fall är rapporteringen märkligt frånvarande. Sydsvenskan har haft två

små korta nyhetssnuttar, medan Dagens Nyheter blåser på med ledarartiklar och dubbelsidiga nyhetsartiklar två dagar i följd.

Det har förvisso hänt andra saker i världen dessa dagar, men man kan tycka att de ansvariga i konkurrerande media borde hålla sig för goda för att avstå att skriva därför att man inte själva stått för scoopet.

DN varnade för Al-Jazira

Ironiskt nog hade DN.se så sent som den 6 december en artikel från TT som varnade för överdriven tilltro till Al-Jazira. Rubriken var "Al-Jaziras oberoende ifrågasatt".

DN gör nyhet av att den Palestinska myndighetens säkerhetstjänst samarbetar med Israel, trots att detta är känt sedan länge och i efterhand också kommenteras på ledarplats. Det först i slutet av DN-korren Nathan Shachars text som man mellan raderna förstår att Al-Jazira kan ha andra motiv än rent de journalistiska för sin publicering. Man får nästan intrycket av att Shachar fått slåss för att få med formuleringarna. Det blir inte särskilt tydligt för läsarna.

Israel drar längsta strået

Vem gynnas? Knappast Hamas, även om det i Gaza nu ropas på revolution mot den Palestinska myndigheten. Däremot är den israeliska regeringen säkert inte missbelåten. Är det någonting vi i studiecirkeln om Palestina förstått efter ett och ett halvt år, inklusive studier på plats i landet, så är det att den israeliska regeringen inte vill ha någon uppgörelse. Så fort det närmar sig något avgörande så gör israelerna något oväntat som omintetgör vidare förhandlingar. Och så kastar de skulden på palestinierna. Det slår aldrig fel. Den som ser vad som händer mellan Israel och Palestina med sådana glasögon förstår mycket som annars är obegripligt. Bitarna faller på plats.

Både 2008 och 2010 har palestinierna varit beredda att göra stora eftergifter, men den nuvarande israeliska regeringen ger bara kalla handen, till synes märkligt omedveten om att -- som den israeliske journalisten Gideon Levy uttrycker det -- det egna huset brinner.

Fokus ligger snett

Man kan också notera att fokus ligger på eftergifter från den palestinska sidan, inte från den israeliska. Det finns inte mycket att rapportera i det senare fallet, men detta borde i sig vara lika viktigt att berätta för balansens skull.

Den arabiska nättidningen Asharq Al Awsat i Storbritannien frågade sig i onsdags "Har Abbas sålt ut den palestinska saken? Chefredaktören Tariq Alhomayed svarade själv nej. Förutom att han påpekade att mycket av det som kommit ut redan var känt sa han:

"Det jag inte gillar är försöken [av Hamas] att förstöra den Palestinska myndigheten, som för närvarande erkänns som en suverän stat av den ena sydamerikanska staten efter den andra. Israel var häromdagen rasande över att den palestinska representationen i Dublin uppgraderats till diplomatisk nivå, vilket både Frankrike och USA tidigare gjort och Storbritannien är på väg att göra."

Diplomatisk offensiv

Vid ett seminarium om Palestina med Demokratisk Vänster i Lund i söndags berörde forskaren Henry Diab från Lunds universitet samma sak.

Den Palestinska myndigheten driver en diplomatisk offensiv som syftar till att isolera USA i dess stöd till Israel, sa Henry Diab. Efter Sten Anderssons tysta diplomati på 80-talet och Yassir Arafats erkännande i Stockholm av Israels rätt att existera, har ett hundratal stater erkänt Palestina som en egen stat. Men det har varit länder inom Arabförbundet, afrikanska stater och stater från det gamla östblocket. De är från israelisk utgångspunkt betydelselösa. Dagens erkännande av staten Palestina inom 1967 års gränser är av ett helt annat slag och mer kritiskt för Israel.

Diab pekar också på att många länder, bland annat de skandinaviska, graderat upp den

diplomatiska nivån av den palestinska representationen i sina länder.

Den israeliska regeringen anklagar den Palestinska myndigheten för att ta initiativet ifrån de pågående fredsförhandlingarna genom sin diplomatiska offensiv i Latinamerika.

Israel drar längsta strået

Vem gynnas? Knappast Hamas, även om det i Gaza nu ropas på revolution mot den Palestinska myndigheten. Däremot är den israeliska regeringen säkert inte missbelåten. Är det någonting vi i studiecirkeln om Palestina förstått efter ett och ett halvt år, inklusive studier på plats i landet, så är det att den israeliska regeringen inte vill ha någon uppgörelse. Så fort det närmar sig något avgörande så gör israelerna något oväntat som ointetgör vidare förhandlingar. Och så kastar de skulden på palestinierna. Det slår aldrig fel. Den som ser vad som händer mellan Israel och Palestina med sådana glasögon förstår mycket som annars är obegripligt. Bitarna faller på plats.

Både 2008 och 2010 har palestinierna varit beredda att göra stora eftergifter, men den nuvarande israeliska regeringen ger bara kalla handen, till synes märkligt omedveten om att -- som den israeliske journalisten Gideon Levy uttrycker det – det egna huset brinner.

Fokus ligger snett

Man kan också notera att fokus ligger på eftergifter från den palestinska sidan, inte från den israeliska. Det finns inte mycket att rapportera i det senare fallet, men detta borde i sig vara lika viktigt att berätta för balansens skull.

Den arabiska nättidningen Asharq Al Awsat i Storbritannien frågade sig i onsdags "Har Abbas sålt ut den palestinska saken? Chefredaktören Tariq Alhomayed svarade själv nej. Förutom att han påpekade att mycket av det som kommit ut redan var känt sa han:

"Det jag inte gillar är försöken [av Hamas] att förstöra den Palestinska myndigheten, som för närvarande erkänns som en suverän stat av den ena sydamerikanska staten efter den andra. Israel var häromdagen rasande över att den palestinska representationen i Dublin uppgraderats till diplomatisk nivå, vilket både Frankrike och USA tidigare gjort och Storbritannien är på väg att göra."

Diplomatisk offensiv

Vid ett seminarium om Palestina med Demokratisk Vänster i Lund i söndags berörde forskaren Henry Diab från Lunds universitet samma sak.

Den Palestinska myndigheten driver en diplomatisk offensiv som syftar till att isolera USA i dess stöd till Israel, sa Henry Diab. Efter Sten Anderssons tysta diplomati på 80-talet och Yassir Arafats erkännande i Stockholm av Israels rätt att existera, har ett hundratal stater erkänt Palestina som en egen stat. Men det har varit länder inom Arabförbundet, afrikanska stater och stater från det gamla östblocket. De är från israelisk utgångspunkt betydelselösa. Dagens erkännande av staten Palestina inom 1967 års gränser är av ett helt annat slag och mer kritiskt för Israel.

Diab pekar också på att många länder, bland annat de skandinaviska, graderat upp den diplomatiska nivån av den palestinska representationen i sina länder.

Den israeliska regeringen anklagar den Palestinska myndigheten för att ta initiativet ifrån de pågående fredsförhandlingarna genom sin diplomatiska offensiv i Latinamerika.

Per Roijer

Kommentarer till Wikileaks dokument om Palestina-Israel

Israel har inget intresse av en fredlig lösning.

Ett dokument som läckts via Wikileaks visar att Mahmoud Abbas 2008 var beredd till vittgående eftergifter i förhandlingarna med Israel beträffande bosättningar i Jerusalem.

Dokumentet skadar förtroendet för den palestinska ledningen och de flesta kommentatorer uttrycker därför oro för att Hamas inflytande ska växa.

JIPF, Judar för israelisk-palestinsk fred, ser avslöjandet ur en annan vinkel. Styrelsemedlemmen Jonatan Stanszak skriver i Svenska Dagbladet den 24/1 bland annat följande:

De palestinska ledarna var villiga att göra större eftergifter än vad någon tidigare trott. Det handlar om stora delar av östra Jerusalem, de palestinska flyktingarnas rätt att återvända och att ge upp ytterligare delar av det ursprungliga Palestina.

Om inte Israel var villigt att acceptera detta, vad är de då ute efter? Det blir alltmer troligt att Israels egentliga agenda är att isolera större delen av den palestinska befolkningen i isolerade enklaver och fördriva resten till Jordanien medan det mesta av Västbanken annekteras av Israel. Den israeliska politiken har fram till idag genom separationsbarriären, den etniska rensningen i Jerusalems arabiska kvarter och Gaza-blockaden punkterat alla förutsättningar för en självständig palestinsk stat.

Många har tidigare varnat för detta och nu finns oemotsägliga bevis för att det är sant. Israel har inget intresse för en fredlig lösning, fredsprocessen har hela tiden varit en maskerad för fortsatt utbyggnad av bosättningar och annektering av ytterligare mark.

Israel ingår idag i EU:s samtliga samarbetsprojekt och är i praktiken fullvärdig medlem av EU. Sverige har samtidigt som Israel obehindrat brutit mot folkrätten utvecklat nya och alltmer omfattande samarbeten med ockupationsmakten vad gäller forskning, handel, kultur, sport och till och med militärt och säkerhetssamarbete.

Nyligen reste representanter för det svenska näringslivet med Marcus Wallenberg i spetsen tillsammans med statliga representanter till Israel. Resan hade förberetts av ministrarna Ewa Björling, Anders Borg och institutioner som Exportrådet, Tillväxtverket och Näringslivets Internationella råd.

Det handlar om möten för att utveckla samarbeten mellan Sverige och israeliska folkrättshaverister, misstänkta krigsförbrytare och högerextrema ministrar och israeliska företag på ockuperat område. Carl Bildts utrikespolitik vad avser Israel-Palestinakonflikten är ett totalhaveri.

Det är dags att Sverige slutar belöna Israel och omedelbart avbryter alla samarbeten med den israeliska staten fram tills att Israel upphör med ockupationen av det palestinska området. SvD 24/1

Israel ignorerar PLO:s fredsförslag

”Det är Israel som inte är någon trovärdig partner,” säger förre israeliske justitieministern Haim Ramon. PLO lade fram detaljerade fredsförslag i januari och september 2010 men de lämnades utan åtgärd av Netanyahu som i stället ville diskutera vattenfrågor och andra marginella spörsmål.

Wikileaks: Israelisk-Palestinskt säkerhetssamarbete under Gaza-kriget.

Mitt under Israels bombningar av Gaza möttes representanter för Israels och Palestinas

säkerhetstjänster. Parterna betonade vikten av att hemlighålla mötet ”med tanke på det känsliga i ett säkerhets­samarbete i tider av palestinsk ilska över händelserna i Gaza.” (DN 26/11). Senare bidrog Palestinska Myndigheten till att fördröja FN-omröstningen om Goldstonerapporten om Israels krigsförbrytelser under Gazakriget. New York Times 27/1. *Gunnar Stensson*

Internationell rätt är inte förhandlingsbar

Vad som har sagts i de stängda förhandlingsrummen när palestinier och israeler mötts har det tidigare bara spekulerats om. Att den palestinska sidan genom åren gjort stora eftergifter kommer inte som någon överraskning men genom de dokument som nu har publicerats av bland annat Al Jaazera, har vi fått svart på vitt att eftergiftsstrategin varit betydligt mer omfattande än vad som hävdats offentligt. Ändå har palestinerna inte fått någonting tillbaka. Det har än en gång blivit uppenbart att Israel inte vill ha fred och att förhandlingarna bara är en täckmantel för fortsatta folkrättsbrott.

Palestinagrupperna hoppas att dessa avslöjanden nu kan få omvärlden att ta det ansvar som den borde ha tagit för länge sedan. Att inte överlåta åt ockupanten och den ockuperade att förhandla om sådant som redan är reglerat i internationell rätt utan kräva att rådande resolutioner och lagar följs.

Richard Falk, FN:s särskilde rapportör för de palestinska ockuperade områdena, har nyligen påpekat att "förhandlingar mellan parterna i konflikten måste implementeras utifrån flera principer av internationell rätt om en lösning på konflikten ska åstadkomma palestinskt självbestämmande."

Dessa principer, som presenteras i generalförsamlingens resolution 48/158, 20 december 1993, inkluderar följande:

israeliskt tillbakadragande från palestinskt område som ockuperats sedan 1967, inklusive i Jerusalem;

en lösning på det palestinska flyktingproblemet enligt generalförsamlingens resolution 181 och påföljande resolutioner;

nedmontering av bosättningar etablerade under ockupationen;

fastställandet av säkra och internationellt erkända gränser;

garanti för fri tillgång till heliga platser och religiösa byggnader genom hela det historiska Palestina.

De nu publicerade dokumenten stärker oss i övertygelsen att det inte räcker med att gå på gång konstatera att Israel varken respekterar folkrätten eller de mänskliga rättigheterna. Det enda som kan leda till fred är att sätta press på Israel, inte bara i ord utan i handling. Det palestinska civilsamhället har vädjat till omvärlden att göra just detta. I ett gemensamt upprop kräver företrädare för alla delar av den palestinska befolkningen att omvärlden tillämpar bojkott, desinvestering och sanktioner (BDS) mot Israel så länge ockupationen och folkrättsbrotten fortgår. BDS är ett verktyg som ligger i allas våra händer och som historien visat kan leda till resultat, med Sydafrika under apartheid som ett välkänt exempel.

Det är dags att visa Israel att internationell rätt inte är förhandlingsbar.

Palestinagrupperna i Sverige

Heja Tunisien!

Kan det vara så att den politiska stagnationen i Nordafrika och Mellanöstern äntligen håller på att ge vika? Kan den tunisiska revolutionen öppna nya vägar?

En väsentlig skillnad jämfört med tidigare är att stormakterna inte höll diktaturen under armarna den här gången. Även om Frankrike, EU och USA inte haft några invändningar mot regimen, så ställde de i alla fall inte upp på den heller, när det blev kritiskt. Om det fortsätter så, är en grundläggande förutsättning för den politiska förslamningen i regionen borta.

Situationen i Tunisien verkar på många sätt också vara gynnsammare än på andra håll:

Utan nationalistiska motsättningar kan tunisierna ge sej på de ekonomiska klyftorna i stället.

Utan en stark islamistisk rörelse kan de lättare utveckla en sekulär demokrati.

Utan stora tillgångar på olja eller andra mineraler är risken för kleptokratiska intriger i alla fall mindre än vad de annars skulle vara.

Att förändra ett gammalt auktoritärt konservativt samhälle från grunden är naturligtvis ändå inte lätt, oavsett hur tydligt bristerna och orättvisorna syns. Att formellt upplösa ett etablerat maktparti är en sak, men ett parti vars främsta uppgift varit att monopolisera den politiska makten, lämnar naturligtvis en mängd förbindelser och korrupta mönster efter sej, som kommer att fortsätta att spela en roll, precis som i andra forna enpartistater.

Om inte makten snabbt hamnar i händerna på en ny klan, eller en klick av de gamla makthavarna, kan tunisierna förhoppningsvis utveckla en demokrati, där det blir en huvudfråga att göra något åt klassklyftorna. Nya politiska lösningar kan prövas och utvecklas, som också skulle kunna få människorna i de omgivande länderna att se nya möjligheter.

Men oavsett hur lätt eller svårt det blir att få igång en demokratisk utveckling, så har tunisierna i vilket fall som helst redan visat att folkliga protester kan bringa en diktatur på fall även i denna eftersatta del av världen, och redan har ju egypterna börjat pröva samma väg!

Lars-Åke Henningson

Svikna löften om Mötesplats Klostergården

Nu är det sex år sedan Klostergårdens fritidsgård revs. Den ersattes med baracker i parken. De fick tillfälligt bygglov till 2008. 2011 står de fortfarande kvar och belastar Klostergårdsfältet. Allt slitnare, allt äldre, allt fulare och fortfarande lika dyra.

Senast 2008 skulle alltså den nya fritidsgården Mötesplats Klostergården vara klar för inflyttning. Där skulle finnas bibliotek, lokaler för skolans bild- och ljudverksamhet och för fritidsklubben. Dessutom för teater, musik, föreningsverksamhet och kafé. Samt information om kommunens verksamhet. Planen godkändes för flera år sedan.

Först 2009 beviljade kommunen 31 miljoner kronor för genomförandet. Servicenämndens Helena Nilsson och Anders E:son Dueck hade projekteringen klar i juni. Byggstart beräknades till november 2010. Det lovade man före valet!

Sen satt man vid makten och kunde återgå till de svikna löftenas politik. Det blev ingen byggstart i november!

På måndag tar Kommunstyrelsen ställning till årets investeringar. Helt slappt fortsätter man att skjuta byggstarten av Mötesplats Klostergården framför sig in i en obestämd framtid!

Nå, det beslutet är faktiskt inte fattat än. Det finns fortfarande möjlighet att se till att investeringen och byggstarten kommer till stånd, visserligen åratals försenad, men ändå!

Vi riktar en stark vädjan till kommunens borgerliga majoritet att inte ännu en gång svika löftet.!

Klostergårdens byalag och Samverkansorganisationen Mötesplats Klostergården
Gunnar Stensson

Händer just nu

I detta nu när vi sammanställer veckans vb-nummer så håller fullmäktige möte. Nedan finns två enkla frågor från Mats Olsson. Enkla antyder att frågorna skulle vara lätta att besvara, kanske korta frågor skulle vara ett bättre namn. Dessa två verkar ganska svåra att besvara utan att skämmas. VB har hämtat frågorna från Mats mycket läsvärda [blogg](#).
red

Enkla frågor

Till Lunds kommunfullmäktiges möte 27 januari lämnade jag idag in två så kallade enkla frågor, en om äldreomsorg och en om förskola. En enkel fråga ska vara kort och formulerad så att den kan besvaras med Ja eller Nej. I den efterföljande debatten får bara den som frågar och den som svarar yttra sig.

Till Vård- och omsorgsnämndens ordförande Lars Johansson (M):

I förra veckan beslutade du tillsammans med den borgerliga majoriteten i Vård- och omsorgsnämnden att de som bor på kommunens särskilda boenden ska få komma ut en gång i veckan.

Anser du att detta är en acceptabel standard för Lunds äldreboenden?

Till kommunalrådet Tove Klette (FP):

Barngruppernas storlek i Lunds förskolor har de senaste åren åter börjat växa, rakt emot kommunfullmäktiges officiella mål. I måndags röstade du i kommunstyrelsens arbetsutskott ner ett förslag som innebär att lokalplaneringen ska utreda hur kommunen kan klara platsgarantin och samtidigt åter närma sig rimliga gruppstorlekar.

Planerar du för fortsatta överinskrivningar i Lunds förskolor under kommande år?

Det ska bli mycket spännande att höra vad de svarar.

Distinktionen mellan höger och vänster i politiken: Är den fortfarande meningsfull?

Vårens Filosoficirkel inleddes med en föreläsning på temat vänster och höger i politiken.

Palaestras aula var i det närmaste fullsatt.

Föredragshållaren, Håkan Arvidsson, har ett revolutionärt förflutet i 68-vänstern i Lund och har senare varit anställd vid det röda universitet i Roskilde. För några år sedan kom Håkan Arvidsson ut med boken ”Vi som visste allt”, där han utifrån en självbiografiskt perspektiv beskriver sin upplevelse av 68-rörelsens utveckling.

Höger och vänster i den franska nationalförsamlingen

Håkan Arvidsson började med en historisk exposé över hur orden höger och vänster uppkommit i politiken. Ordens betydelse har sitt ursprung från tiden för franska revolutionen. De revolutionära jakobinerna satt till vänster i den franska nationalförsamlingen. Jakobinerna kämpade för de lägre klasserna i samhället och de ville ha snabba och genomgripande

förändringar. Ordet vänster har sitt ursprung i denna rent rumsliga placering. En grundidé i den franska revolutionen var att människan genom sitt förnuftiga agerande kunde förändra samhället. Frihet, jämlikhet och broderskap var de ledande parollerna för det mål som samhället borde sträva mot. Detta tänkande stod i skarp kontrast till konservatismens idéer. Den konservativa falangen satt till höger i den franska nationalförsamlingen. Arvidsson framhöll att de konservativa i motsats till de revolutionära menade att människan inte har möjlighet att påverka samhället genom sitt medvetna, förnuftiga agerande. Samhället vilar organiskt på sin historia och tradition där människor bara är kuggar i samhällsmaskineriet. Mänskliga ingripanden i samhället som medför snabba förändringar leder bara till kaos och elände, enligt den konservativa läran.

Motsättningen arbete och kapital

Efter den franska revolutionens och feodalismens sammanbrott kom industrialismens genombrott. Nya politiska rörelser framträdde som speglade motsättningen mellan arbete och kapital. Ordet vänster kom nu att förknippas med arbetarrörelsens kamp, med viljan att förändra samhället och med jämlikhetsideal. Ordet höger kopplades till den borgerliga klassen, med viljan att bevara det bestående och med nationalismen. Marx politiska skrifter och tänkande utgjorde den teoretiska grund som arbetarklassens politiska rörelse inledningsvis grundade sig på. Arvidsson betonade att Marx var kluven när det gällde en viktig tes i upplysningsepokens tänkande, nämligen att människan med sitt förnuftiga agerande skulle kunna förändra världen. Marx förenade den romantiska/konservativa idén om strukturer som styr och begränsar människans möjligheter att agera med tanken att människans insatser för förändring är viktiga. Kapitalismens stadium måste emellertid passeras innan människan genom sitt agerande kan förändra världen till ett klasslöst samhälle som kan befria människan från alienation.

Realpolitik kontra plakatpolitik

Den revolutionära rörelsen delades senare i två läger, det kommunistiska, revolutionära och det reformistiska, socialistiska. Arvidsson påpekade att den kommunistiska utopin ansågs vara oväsentlig för det politiska agerandet i den reformistiska rörelsen. Människorna skulle med förnuftigt politiskt agerande påverka samhället i små steg. Socialismen skulle därmed kunna reformeras fram inom det bestående samhället. Vägen mot målet är det viktiga. Målet förändras och förflyttar sig, men med förnuftets hjälp kan människan genom de små förändringarna styra mot ett bättre samhälle. Arvidsson menade att när det gäller distinktionen höger och vänster inom arbetarrörelsen kom det att bli den kommunistiska mera revolutionära grenen som betecknades som vänster. Inom den kommunistiska grenen av vänstern har diskussionen om konflikten mellan små förändringar inom systemet eller mer långtgående förändringar som spräcker de strukturella ramarna ständigt hållits levande och ibland formulerats i termerna realpolitik kontra plakatpolitik.

Finns en vänsterideologi idag?

Enligt Arvidsson har en central tes inom den revolutionära vänstern varit att kapitalismen kommer att störtas på grund av arbetarklassens utarmning. Denna profetia har inte besannats, tvärtom har det kapitalistiska systemet producerat stor rikedom och de forna socialistiska staterna blev allt fattigare. Dessa omständigheter, påpekade Arvidsson, gjorde det problematiskt för kritikerna av det kapitalistiska systemet. Dessutom har den socialdemokratiska rörelsen varit mycket framgångsrik genom sin lyckosamma fördelningsspolitik. De socialdemokratiska framgångarna har, enligt Arvidsson, lett till att den kollektiva identifikationen med arbetarklassen försvunnit. Idag är människor individualister och de bryr sig framförallt om s.k. plånboksfrågor. Socialdemokraterna talar om förnyelse, men Arvidsson menar att ingen förnyelse av socialdemokratien är möjlig. Socialdemokraterna har segrat sig till döds. Alla upplever sig idag som individer och inte som kollektiv. Ett

ytterligare problem med att hävda de traditionella vänsterståndpunkterna är att de nya moderaterna har satt upp välfärdsstatens idéer på sitt program. Därmed blir även det som utgjorde den gamla högern svår att definiera på höger - vänsterskalan i traditionell bemärkelse. Att beteckna sig som vänster idag utgör snarare en identitetsmarkör än ett verkligt politiskt ställningstagande. Arvidsson avslutade sitt föredrag med att hävda att vi nu befinner oss där Tingsten förutspådde att vi skulle hamna, nämligen i ett tillstånd där de politiska ideologierna är döda.

Sejer till döds?

Arvidsson föreläsning var intressant när han i grova penseldrag målade upp den historiska bakgrunden till dagens situation inom politiken vad gäller vänster - höger, men tyvärr blev det för lite tid över att tala om dagens politiska situation. Analysen av politiken och ideologierna idag hade förtjänat mer djup.

Vad menar Arvidsson t. ex. med att socialdemokratin segrat sig till döds? Menar han att de problem som socialdemokratin och vänstern ville lösa är övervunna idag eller menar han att människor har svårt att identifiera sig med den kollektiva identitet som socialdemokraterna vill företräda? Om det är den senare betydelsen som han vill hävda så är jag benägen att hålla med. Vad är det som förklarar den nya individualismen? Är den inte snarare ett resultat av att produktionsbetingelserna förändrats och att gamla kollektiva gemenskaperna av industriarbetare och fackliga rörelser är försvagade. Jag tror mer på denna förklaring än på socialdemokraternas segerrika fördelningspolitik.

Om Arvidsson menar att socialdemokraterna har löst motsättningarna i samhället och de resurssvaga grupperna är så nöjda att de inte behöver någon som är förespråkare för deras intressen så är detta verkligen ett påstående som jag vill ifrågasätta. Idag har kapitalet en stor övermakt gentemot de anställda som får allt osäkrare och oförutsägbara arbetsförhållanden. Maktlösheten för den enskilde är stor inom arbetslivet idag. Bemanningföretagen blomstrar och den anställde är utan trygghet och rättigheter. Facket är försvagat och utgör ingen motmakt. Stora grupper står utanför arbetsmarknaden. De motsättningar som den vänsterpolitiska ideologin grundade sin analys på är mycket aktuell även idag.

Arvidssons påstående om att socialdemokratin sejer har inneburit deras egen död kan också vara ett uttryck för den gamla tesen om att de lägre klasserna klarar sig gott på smulorna från kapitalismen och därmed mister de grunden för sitt missnöje och sin vilja till förändring. Genom ständigt ökande konsumtion binds människornas medvetande vid kapitalismen och människor skulle idag inte vilja något annat än att få lite mer i plånboken så att den individuella konsumtionen kan stegras ytterligare ett par snäpp. I så fall är det ju snarare ett uttryck för kapitalismens sejer och inte socialdemokratin. Om människan förvandlats till enbart konsument kan detta ju inte vara det mål som socialdemokratin ursprungligen syftade till. Kan konsumismen inte betraktas som det yttersta uttrycket för alienation och som en tröst för bristen på makt över sin situation och över utvecklingen i samhället?

Är de politiska ideologierna döda?

Arvidssons avslutande reflektion om de politiska ideologiernas död grundar han troligtvis i stor utsträckning på hur det ser ut i den politiska mittfåran, där det i det senaste valet var svårt att skilja på höger och vänster. Arvidsson har kanske rätt angående de politiska ideologiernas död om han menar att politiskt agerande och argumenterande som utgår från ideologiska skiljelinjer är sällsynt förekommande hos det politiska etablissemanget idag. Globaliseringen har minskat handlingsutrymmet för den nationella politiken. Risker är att väljarna sviker politiken, eftersom de upplever att de inte kan påverka. Partiernas politiska program är till förvillelse lika.

Att de politiska ideologierna har problem idag innebär inte att behovet av ideologisk diskussion har minskat. Den ideologi som formulerades av vänstern under helt andra

samhälleliga förutsättningar måste utvecklas och revideras på många punkter. Diskussion av mera långsiktiga politiska strategier på internationell nivå är nödvändig. Strategierna måste formuleras med utgångspunkt i de problem som finns idag och många av dem är av global karaktär. Om inte de vänsterpolitiska partierna och de utomparlamentariska rörelserna förmår formulera nya, trovärdiga politiska strategier är risken att vi helt överlämnar agendan åt marknadskrafterna och det internationella kapitalet.

Marianne Sonnby-Borgström

Våldets röda tråd: Tortyr

Mattias Gardell, Tortyrens återkomst, Leopard 2010.

”Guantanamo signalerar tortyrens återkomst som juridiskt sanktionerad praktik i det offentliga rummet. Tortyr är inbyggt i Bush-administrationens globala krig mot terror.”

Mattias Gardell inleder med en systematisk framställning av tortyrens historia. Ett av de mest fruktansvärda avsnitten redogör för amerikansk tortyrhistoria under perioden efter det amerikanska inbördeskriget. De svarta terroriseras genom att offentligt torteras, stympas, hängas och brännas levande.

I Vietnam torterades drygt 20 000 civila till döds under Operation Phoenix, vars syfte var att krossa FNL. Till att börja med användes primitiva metoder som att krossa fingrar, trasa sönder anus med cocacola-flaskor eller upphängning i tår, testiklar och händer, men så småningom utvecklades waterboarding som en mindre spektakulär tortyrform.

De nya tortyrteknikerna överfördes till Latinamerika på 1970-talet. Cirka 60 000 latinamerikaner utbildades i den amerikanska tortyrskolan School of the Americas. Det handlade om tjänstemän i de latinamerikanska diktaturregimerna.

Många av oss har sett Costa-Gavras film Missing (Försvunnen) från 1982 om kuppen i Chile där amerikanska officerare genomför en välbesökt tortyrföreläsning med förevisning av levande chilenska offer som bland annat utsätts för elektrisk tortyr i ögongloberna.

Kapitlet Liberal tortyrdeologi beskriver USA:s legalisering av tortyr i två exekutiva presidentorder i november 2001 och februari 2002. De tillämpades i Guantanamo och hemliga amerikanska tortyrfängelser runt om i världen som Bagram, Abu Ghraib och Kandahar. Den slutliga legaliseringen kom 2006 och 2007.

Eftersom det fanns risk för att amerikaner skulle åtalas för krigsförbrytelser slöts avtal med ett stort antal länder, inklusive Sverige, att amerikanska soldater inte skulle utlämnas till krigsförbrytardomstolen. Om så ändå skedde skulle amerikanerna frita dem.

Ansvar för tortyren delas mellan president Bush, vicepresident Dick Cheney och försvarsminister Donald Rumsfeld.

Vid sidan av de amerikanska fängelserna fanns fängelser i följande länder: Armenien, Azerbajdzjan, Egypten, Lettland, Polen, Rumänien, Thailand, Ungern m fl.

En rad länder, inklusive Sverige, utlämnade utpekade invånare till tortyr.

Enligt en Amnestyrapport 2005 hölls 75 000 personer fängslade i amerikanska tortyrcentra utanför Förenta staternas gränser.

Denna vecka överraskas vi av de omfattande folkliga resningarna i Tunisien och Egypten. ElBaradei, fredspristagaren som tillsammans med Hans Blix försökte hindra Bush att starta

Irakkriget 2003, har återvänt till Egypten. De diktaturregimer som USA (och inte bara USA, Frankrike utmärker sig också) stött i årtionden håller nu på att falla. 2001 exporterade USA amerikanska "förhörsmetoder" till Tunisien och Egypten, sände dit experter och såg till att de redan omfattande "säkerhetstjänsterna" byggdes ut ytterligare. Det under 2000-talet ökade förtrycket skapade inte "säkerhet" utan är en av orsakerna till de pågående protesterna.

Huvuddelen av Gardells bok skrevs 2008, men i utgåvan 2010 finns en epilög där han redogör för president Obamas ansträngningar att röja upp i det sadistiska träsket. Han lovade att stänga Guantanamo, förbjuda CIA att driva hemliga fångelser, ersätta militärdomstolarna med civila domstolar och förbjuda tortyr av krigsfångar.

Det har visat sig svårare än man kunde tro. Många amerikaner tror fortfarande på president Bushs lögn: "De som hålls på Guantanamo är bombmakare, terroristtränare, terroristrekryterare, terrorsamordnare, potentiella självmordsbombare. De är i vårt förvar för att hindra dem att mörda vårt folk." Teapartyrörelsens inflytelserika populister upprepar dem enligt Goebbels propagandaprinzip. I själva verket hade bara 8 procent av fångarna i Guantanamo anknytning till talibanerna eller al Qaida. Flera var barn.

Förra veckan presenterade jag Blood s a Rover´ av James Ellroy. Där kan vi läsa hur CIA-personal grillar moståndsmän i Dominikanska republiken levande i en elektrisk stol och om morderna på Martin Luther King och Robert Kennedy. Våldet är mer än en röd tråd i USA:s politiska historia. Det är en flod.

Gardells faktarika bok belägger framställningen med myndighetsdokument, offentliga tal och rapporter. Litteraturlistan är lång. Bilagor är FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna och konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Gardell menar att George Bush, Dick Cheney och Donald Rumsfeld borde ställas inför rätta, anklagade för krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten.

Gunnar Stensson

Samband sökes (först publicerad i VLT 25 jan)

Machiavelli lärde oss varför det är farligt att föreslå förändringar. Enkelt uttryckt blir då förlorarna ofta tydligt utpekade, förlusterna tämligen säkra och de kommer snabbt. Allt medan vinsterna är osäkrare, ligger längre fram i tiden och vinnarna är otydligare, kanske inte ens födda.

Kanske finns det någon liknande förklaring i den egenartade syn vi har på välfärd och skatter? Det är ju så att i undersökning efter undersökning vill svensken ha mer av det som i mycket finansieras med skattemedel; vård, utbildning, kultur och fritidsaktiviteter.

Samtidigt är min bestämda uppfattning att aldrig så många konkreta, trovärdiga och välbehövliga löften om satsningar på bättre sjukvård, järnvägar och skolor på slutet av dagen står sig slätt mot jobbskatteavdragets dragningskraft här, nu och direkt till mig.

Alla problem löses förvisso inte av mer pengar och allt kan göras effektivare; dvs mer för samma peng. Men bara Gud sägs kunna skapa av intet och självklart finns det ett samband mellan insatta resurser och möjligheten att få snöröjningen och demensvården att fungera.

Visst kan man fundera över medias sömnighet på avdelningen följdfrågor när man t ex lyckas att i på varandra följande inslag rapportera om statsministerns funderingar på fler jobbskatteavdrag. Följt av ett reportage om rekordet i tåg förseningar. Därefter om bristande resurser äldreården för att avsluta med de hela tiden sjunkande resultaten i den svenska

skolan.

Jag är inte här ute efter att säga att det ena är fel och det andra rätt, men att det är ett vägval man har att göra. I och med höstens valresultat så finns det full legitimitet att fortsätta på den inslagna vägen, men det jag hävdar är att sakerna har ett samband.

Allt pekar åt samma håll; vi kommer att ha en allt större och mer ojämnt fördelad privat konsumtion. Vi kommer få allt större svårigheter att klara skattefinansierade verksamheter.

Javisst, från mina utgångspunkter beklagar jag det. ”Så mycket betyder så lite. Så lite betyder så mycket.”

Stig Henriksson

"I naturen finns varken belöning eller straff - bara konsekvenser."

Robert Green Ingersoll

Sydsvenskan — ett onödigt utdraget lidande svårt att undvika

Infarten till Malmö på Lundavägen pryds av en jättelik skyskrapa med ett oändligt antal undersysselsatta journalister. Sydsvenskan är Bonnier Media AB:s skånska flaggskepp i den totalitära mediekoncernens järngrepp om den svenska hög- mellan- och lågborgerliga andliga skräpemediamatens nattståndna låtsasimperium. Vi betalar en oförsämnd summa och slår upp ett nummer — eller hellre, vi betalar ingenting och läser gratis på nätet —och Voila. Ledarsidan består vanligen av två helsidor tät textmassa med ett monomant och sövande innehåll av 1) nyliberalism och 2) islamofobi. Det gör inget att texten är oläslig, det är bara klang i den liberala koskällan så förväntas läsaren känna uppskattning på ren reflex. Bevakningen av Rosengård har man upplåtit åt den journalist, Lars Åberg, som hatar Rosengård mest inte bara i Skåne utan i hela norra Europa. Lund hatas också — därför straffas staden regelbundet med Eskil Fagerström — men den hatas på ett invecklat sätt eftersom den utomparlamentariska vänstern samtidigt upptar en stor del av redaktionens indignerade tankemöda och även är en outsynlig källa till infama formuleringar i likaledes infama små reportage.

Nå. Låt oss nu göra en snabb jämförelse med en annan liberal tidning, DN, som visserligen inte heller är ”oberoende” men å andra sidan inte rånögerliberal. Läsvärdet överstiger Sydsvenskans med 200%, nyliberalism och islamofobi förekommer så sparsamt att det knappast märks, och kultursidan är obeskrivligt bra jämfört med den skånska kollegans. Faktisk går alla artiklar att läsa, och minst en gång på varje sida i varje nummer fångar något mitt intresse. I Sydsvenskan inträffar detta årligen, eller nästan årligen. Allting på DN är välformulerat och t.o.m. de tecknade signaturporträtten är subtila. Sydsvenskan har — Ursula. Tacka vet jag en klottertagg. Det stora bekymret i DN är annars DN Debatt, som trots sitt namn inte är en debattsida utan statens och maktens enkelriktade anslagstavla. Vi bläddrar därför snabbt över till serierna och se, t.o.m. dessa är bättre än Sydsvenskans, surprise. Varför nu överhuvudtaget reta sig på en sådan tidning som Sydsvenskan? Det kan finnas rationella skäl. Om tidningen istället varit ett bålverk mot nyliberalism och islamofobi (vilken tanke!) kan jag slå vad om att det hade gjort skillnad i denna utsatta landsända. I stället har man som enda svenska tidning publicerat Muhammed-karikatyren från den ökända Jyllandsposten, och på så vis importerat denna oundgängliga satirkonst i världsmästarklass, till Sverigedemokraternas och Lars Vilks’ vilda förtjusning. Se där en kulturgärning. Yttrandefrihet! Demokrati! Råkapitalism! Rasism! Och Demokrati igen, tills ingen vet skillnaden.

Ack ja. En gång i tiden var även liberalerna revolutionära; det var i Frankrike 1789. Då kunde man skriva att "En demokrat är självfallet revolutionär" i sin Encyklopedi. I dag är en liberal självfallet reaktionär. Och Sydsvenskan är en totalt onödig tidning.

Buenaventura

Snackeper

Ett ungdomligt stjärnskott inom formella politiken är för tillfället gäst hos våra vanligaste mediagranskare, en f.d. och icke oäven konsumtionsprogrammör på SVT askulterar på nivån ovan kompetensen jämte P1:s lördagsintervju. Nå, Sverker är snarare överpedagogisk från förra arbetsstationen där han vände sig till Svenssondummissar - om än i en klart angelägen syssla. Nu ska handskas med professionella rundsnackare ifrån marknadspolitiken, snarare än pryl- och tjänstekrängare från företagsamheten! I ett "Sverkers after-ski" kunde han ju samman med gästbedömaren av klarsynt småcyniska slaget analysera kraftmätningen och betygsätta hur pass framgångsrikt hal, gästen för kvällen varit. Gyckelpoäng att dela ut, å femgradig skala exvis.

Så "Vittsjö Boy" den munvädersmorde unghästen från granplantagernas Göingeskåne. Han är förutom numera rätt teflonaktig en god termometer uti tidens ändalyckt. Sex gånger rundade han galant rikets kardinalaspekt, grundbulten i svenska samtidstillvaron - bensinskatten. Där jag förresten helt bytt ståndpunkt: idealismens tid är definitivt förbi inom samhällsgestaltarbranschen så ljug fritt i valrörelser så länge god politik föres, efteråt. Konsten att muddra bortskämda västbarn på kammaren fulla av gosedjur består i att icke fråga. Samhällets utformning är alldeles för viktig att överlåta åt en ohelig allians av kommersiella krafter och småkottar som inte känner begränsningens konst. Stora som små! Omyndigförklarandet ligger i en ohållbar utvecklings förlängning - graderad rösträtt där hushållets prylkvot avgör! 1800-talsordningen - fast omvänt.

Nå, att skriva ju en överflödsgärning tillhörig obsoleta liberala tidsåldern. Alltså reformpolitikens grandiosa era sen franska revolutionen visat vad krafter en parasitisk samhällsordning, kan släppa loss. Både inrikes och sett till de expansiva uppslag en överdådig mängd medborgarentusiasm kan föda, hos flinka statsinstrumentella generalsintellekt. Restaurationen hamnade sen i 1848 vars omintetgörande skapade ung 150 år av succesiva, allsorts katastrofer inom Europa samt på export, i skilda riktningar. Dessemellan en liberal civilisationsgärning av bästa märke - ibland och långa stunder dock mest bastard och ego, läs USA. Men både Snackepers partiideologi, numera i ihålig lightvariant à la Helgeandsholmen samt skilda socialistgrenens bifog/ofog från Ohly och CHH till Brezjnev, från syndikalister och Khmer Rouge till Noam Chomsky finns längs liberallinjen. Siste väl i gränsmarken till defacto antikapitalism - smaka på den! Mp:s andliga fäder med Rousseau, Thoreau och speciellt tyska ekologer är lärorik att följa, liberal som antiliberal, förvirring råder kring en älskad prestigeetikett. En lundasociolog har detaljerat utrett tyska ekodetouren via Tredje Riket - alla stora ideologier har sina Dark sideriddare och gensekreterare bland proselyterna eller snarare avsigkomna praktiker, som mest sett till potentialen för ogärningar. Alltså storslagna fåfänga maktverk, på masslikgrund.

Men i en antiintellektuell magens tid där böcker brännes fast på nytt sätt ska man nog låta idéintresse, förbli en privatsak. Min lärdom dock provisorisk - och universiteten förvaltar numera blott mest för eget bruk, som karriärunderlag. Men kolla för all del Svante Nycanders liberala idéhistoria, från 2009. För klimatflyktingar blir vi alla eller katastrofobjekt på annat sätt, blir att bygga världen post - i vanlig ordning. En rättvis naturens hämnd vore sen att låta sapiens baneman bli en inandad mikrogäst från blotta DNA-strängens värld och födoplatsen exvis Haiti. Homo Hybris ssp Americanus, förhoppningsvis snart extinct.

Jörgen L